

Arrest

nr. 233 379 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DOMS
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw T.A.M., die verklaart het Belgische grondgebied te hebben betreden op 4 juli 2016, dient op 19 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 januari 2018 wordt mevrouw T.A.M. door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 9 juli 2018, als echtgenoot van mevrouw T.A.M., bij de Belgische ambassade in Tel-Aviv, Israël, een aanvraag in tot de afgifte van een visum gezinshereniging (type D, lang verblijf). Op 6 maart 2019 wordt de beslissingstermijn van 9 maanden verlengd met 3 maanden omwille van het nog lopende onderzoek van het parket naar het ingeroepen huwelijk. Het parket deelt bij brief van 18 juni 2019 zijn standpunt mee dat er voldoende elementen voorhanden zijn die wijzen op een schijnhuwelijk.

Op 1 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 18 juli 2019 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 09/07/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, [B.N.], [...], van Eritrese nationaliteit om de echtgenote in België, [A.M.,T.], [...], van Eritrese nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 06/02/2011 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Meneer kent niet alle namen van mevrouw haar broers en zussen

Meneer verblijft te Tel-Aviv

Betrokkenen hebben samen een kind, [A.N.O.], [...], verblijft bij een tante [...] in Ethiopië

Ze kenden mekaar sinds 7 jaar en in 2011 zijn ze gehuwd

Ze hebben contact met elkaar via telefoon

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 06/03/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 18/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk in hoofde van minstens één van de kandidaat-echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Een dergelijk huwelijk is uiteraard in strijd met de openbare orde.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

-ze kent haar echtgenoot al vanaf jonge leeftijd omdat ze in hetzelfde dorp geboren zijn. Ze ontmoetten elkaar toen ze 18 jaar was. Ze begonnen een relatie in 2010. Hun families gingen daarmee niet akkoord omdat ze verliefd werden zonder inmenging van de familie zoals de traditie voorschrijft, -ze woonden samen van maart tot september 2011. In september 2011 nam het leger haar man mee en sindsdien zag ze hem niet meer. Ze weet niet waarom ze hem meenamen. In maart 2018 nam een vriend van haar man, [T.K.], met haar contact via Facebook Messenger. Hij vertelde dat hij samen met haar man in de gevangenis had gezeten in Israël. Haar man had de gevangenis in 2018 verlaten. Ze weet niet waarom hij daar zat. Momenteel woont hij in Tel-Aviv. Israël. Ze hebben soms telefonisch contact. Ze weet niet op welk adres hij woont. Ze vermoedt dat hij werkt, maar weet niet welk werk hij doet. Hij verblijft met vrienden in een woning. Hij kan niet terug naar Eritrea omdat hij voortvluchtig is.

-ze kwam in juli 2016 alleen naar België omwille van de asielprocedure en het goede onderwijs.

-ze zijn gehuwd op 06/02/2011 en hebben dit zelf beslist. Ze heeft geen foto's van het huwelijk of van de relatie/samenwoning. Ze waren niet geïnteresseerd in foto's omdat hun familie het huwelijk niet goedkeurden.

-ze hebben een kind geboren op 27/04/2012. Ze stelt dat haar echtgenoot de vader is. Het kind werd gedoopt, maar ook daarvan zijn geen foto's. Ze was twee maanden zwanger toen haar echtgenoot weg ging. Ze zag hem voor het laatst bij haar moeder in maart 2015 toen hij 2.5 jaar was. Sinds december 2018 verblijft hij bij haar nicht en minderjarige zus in Ethiopië. Hij gaat niet naar school. Sinds haar verblijf in België heeft ze hem drie keer gecontacteerd. Het netwerk in België is volgens haar zeer slecht waardoor ze geen verbinding heeft met Ethiopië.

-ze kan geen contacten tonen met haar echtgenoot via Facebook Messenger omdat ze het wachtwoord van Facebook is vergeten waardoor Facebook blokkeerde en dit sinds een 8-tal maanden. Ze toont contacten via WhatsApp van 21/02/2019 tot 22/02/2019 : het betreft een viertal berichten waarin ze hem vraagt haar te contacteren. Oudere berichten kan ze niet tonen.

Mevrouw geeft zelf toe dat ze slechts sporadisch contact heeft met haar echtgenoot en kan hiervan ook geen enkel bewijs voorleggen. Verder kan ze weinig inlichtingen geven omtrent de levensomstandigheden van haar echtgenoot. Haar verklaringen stemmen ook niet overeen met het interview van haar echtgenoot, bijvoorbeeld over hoe ze terug in contact kwamen. Ook meneer kan niet veel informatie over mevrouw geven.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijks-instituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Aangezien Art. 10ter van de Vreemdelingenwet voorziet in §2 dat:

"Indien na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het derde lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden."

Dat hieruit volgt dat als er geen beslissing wordt genomen binnen de termijn van 9 maanden, de aanvraag aanvaard is en de aanvrager een verblijfsmachtiging krijgt.

[...] Aangezien uit de beslissing blijkt dat verzoeker zijn aanvraag ingediend heeft dd. 09/07/2018.

Dat zodoende men tot 09/04/2019 had om een beslissing te nemen m.b.t. de aanvraag van verzoeker.

Dat echter op 18/07/2019 een weigeringsbeslissing volgde (meer dan een jaar later).

Dat nergens uit de beslissing ook maar enigszins blijkt dat de termijn verlengd werd. Elk bewijs hiertoe ontbreekt, minstens ontbreekt elk bewijs dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn gebracht.

Met andere woorden betekent dit dat men niet binnen de wettelijke termijn van 9 maanden een beslissing heeft genomen omtrent de aanvraag van verzoeker.

De termijn van 9 maanden was overschreden en men had had niet mogen weigeren, waardoor een laattijdige weigeringsbeslissing een schending uitmaakt van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet. Minstens is er sprake van een schending van het legaliteitsbeginsel hetwelk inhoudt dat er geen bevoegdheid is zonder grondslag in de wet of Grondwet. Er is geen grondslag in de wet of Grondwet om een beslissing te weigeren buiten de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 10ter van de Vreemdelingenwet.

Zodoende dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en verzoeker een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden."

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de kritiek van verzoekende partij niet ernstig is, nu uit het administratieve dossier weldegelijk blijkt dat de gemachtigde van de minister twee beslissingen tot uitstel met drie maanden heeft genomen en dat deze beide beslissingen aan verzoekende partij werden betekend.

In januari 2019 wordt verzoekende partij telefonisch op de hoogte gebracht van de eerste beslissing tot uitstel met drie maanden (zie stuk 1 – mail ambassade).

Op 13.03.2019 wordt verzoekende partij per email op de hoogte gesteld van de beslissing tot uitstel met drie maanden (zie stuk 2 – mail ambassade aan verzoekende partij).

Aangezien verzoekende partij twee maal op de hoogte is gebracht van de twee beslissingen tot uitstel met drie maanden, werd de uiterste datum voor het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag dd. 09.07.2018 uitgesteld tot 09.07.2019, conform art. 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot weigering van het visum werd op 01.07.2019 genomen. Hieruit blijkt aldus uitdrukkelijk dat bestreden beslissing weldegelijk werd genomen binnen de termijn zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, geen afbreuk doet aan vaststellingen in de huidige bestreden beslissing (RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf.”

2.1.3. Verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing is genomen buiten de wettelijk voorziene beslissingstermijn. In deze situatie moet volgens hem het gevraagde verblijf worden toegestaan.

Wat deze argumentatie betreft acht de Raad het niet van wezenlijk belang of in de voorliggende situatie artikel 10ter of artikel 12bis van de Vreemdelingenwet toepassing vindt. Beide bepalingen voorzien namelijk in eenzelfde regeling wat betreft de mogelijkheden tot verlenging van de beslissingstermijn.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op 9 juli 2018 een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging indiende. Overeenkomstig artikel 10ter, § 2, eerste lid dan wel artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet diende verweerder “zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend” een beslissing te nemen. Artikel 10ter, § 2, derde lid dan wel artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder evenwel toe om “[i]n bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek” voormelde termijn tweemaal met een periode van drie maanden te verlengen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 6 maart 2019 – en dus voor de beslissingstermijn van negen maanden was verstreken – besliste om deze beslissingstermijn te verlengen met drie maanden omwille van het nog lopende onderzoek van het parket naar het ingeroepen huwelijk. Uit een bij de nota met opmerkingen gevoegd stuk blijkt verder dat de Belgische ambassade in Tel-Aviv verzoeker op 13 maart 2019 van de beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn met drie maanden op de hoogte bracht middels een bericht dat werd verzonden aan het hiertoe door verzoeker in zijn aanvraag opgegeven e-mailadres. Hierbij werd ook verwezen naar het onderzoek door het parket dat nog lopende was. Op de terechtzitting betoogt verzoeker dat hij dit bericht nooit zou hebben ontvangen omdat het zou zijn verstuurd naar een foutief e-mailadres. Het betreft echter het e-mailadres dat verzoeker zelf opgaf in zijn aanvraagformulier en verzoeker verduidelijkt ook niet waarom het gebruikte e-mailadres dan niet correct was. Hij maakt niet aannemelijk dat het bericht niet werd verzonden naar het door hemzelf in de aanvraag opgegeven e-mailadres. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet binnen een termijn van negen maanden na het indienen van de visumaanvraag het initiatief nam om de beslissingstermijn te verlengen en hem hiervan op de hoogte te stellen. Op 1 juli 2019, voordat de bijkomende termijn van drie maanden een einde nam, werd vervolgens beslist tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum gezinshereniging.

Daarenboven dient nog te worden gesteld dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest van 20 november 2019 in de zaak C-706/18 heeft geoordeeld “dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend” en “dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten [...] ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” Gelet op de primauteit van de Europese regelgeving dient dan ook te worden gesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar een nationale bepaling die een omzetting vormt van een bepaling van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en die voorziet dat een verblijfsvergunning automatisch moet worden toegestaan indien verweerder niet binnen een bepaald tijdsbestek een beslissing heeft genomen inzake een aanvraag tot gezinshereniging.

Een schending van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet of van het legaliteitsbeginsel, dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, kan op basis van verzoekers uiteenzetting niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"[...] Aangezien het recht op een gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De rechten op een privé- en gezinsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op gezinsleven betreft.

Het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM beperkt zich niet enkel tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> , Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Gelet op het huwelijk van verzoeker met Mevr. [A.M.T.] en hun gemeenschappelijk kind [A.N.O.] is er dus zeker onmiskenbaar sprake van een "familiale cel".

De wens tot samenwonen kan niet worden betwist, gelet op de inhoud van de beslissing dd. 18/07/2019.

[...] Aangezien de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft, maar dat dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> , Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

De beslissing heeft derhalve ook haar beoordelingsmarge overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Diengaanse werd niet gemotiveerd. Derhalve dient aanvaard te worden dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Er bestaat ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou op twee manieren voornoemd recht op een gezinsleven schenden:

- Schending van het gezinsleven bestaande tussen verzoeker en zijn echtgenote.

- Schending van het privé-leven van verzoeker.

[...] Aangezien namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familieleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Het familieleven in deze zaak kan niet betwist worden, zodat derhalve een belangenafweging vereist is.

De rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens is richtinggevend, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu maakt men deze individuele toetsing niet noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

[...] Aangezien verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker voor onbepaalde tijd van zijn echtgenote gescheiden zal leven.

Dat verzoeker nochtans met alle voorwaarden om hier te verblijven in orde is.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

[...] Aangezien de aangevochten beslissing om deze redenen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de werk-gezinsituatie van verzoeker, zodat men moeilijk kan stellen dat de beslissing dd. 24/06/2019 redelijk verantwoord is.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast;

Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. De beslissing is immers enkel gestoeld op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij.

Dat geen rekening werd gehouden met o.a. de afdoende financiële mogelijkheden van verzoeker en diens partner.

Dat door een gebrek aan feitenvergaring, hetgeen men van een zorgvuldig bestuur zou mogen verwachten, de beslissing werd genomen op basis van onvoldoende gegevens zodat men geen zorgvuldige beslissing in concreto kon nemen aangepast aan het individueel geval.

Dat verwerende partij louter gekeken heeft naar de feitelijke vaststelling dat er geen facebook gesprekken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker en diens partner elkaar horen.

Dat verwerende partij nochtans de plicht had de bezorgde informatie nader te onderzoeken. Uit de vele bijgebrachte chatlogs/videogesprekken blijkt duidelijk dat verzoeker en diens echtgenote een relatie hebben en hun huwelijk echt is.

Dat zodoende de beslissing dd. 18/07/2019 de beginselen van behoorlijk bestuur schendt, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen.

De beslissing dd. 18/07/2019 dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In casu werd door de gemachtigde van de Minister [...] vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bij voormelde artikelen gestelde voorwaarden om een visum voor België te verkrijgen op basis van gezinshereniging met zijn in België verblijvende vermeende echtgenote.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt verwerende partij dat deze bepaling geen verplichting inhoudt voor staten om een huwelijk ipso facto te erkennen. Het aangaan van een huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven, indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Nu het huwelijk van verzoekende partij met zijn in België verblijvende echtgenote niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader te verrichten.

Schijnrelaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, zodat geen schending van dit artikel kan worden aangetoond.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop de bestreden beslissing een inmenging vormt.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zijn privé- en gezinsleven de bestreden beslissing niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Een wanverhouding tussen de belangen van verzoeker die in se bestaan in het willen verblijven in een land enerzijds, en het door de bestreden akte beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband.

Uit de lezing van het verzoekschrift kan verwerende partij enkel opmaken dat hij in wezen inhoudelijk betwist dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

In de bestreden beslissing wordt, gelet op het zeer recente (dd. 18.06.2019) ongunstig advies van de Procureur des Konings, besloten om het afgesloten huwelijk niet te erkennen in België. De verzoekende partij toont met zijn betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing enkel gestoeld zou zijn op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergaring is gebeurd vanwege vererende partij. Verzoekende partij en zijn vermeende echtgenote werden namelijk geïnterviewd naar aanleiding van dit onderzoek. Er werd rekening gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde stukken. Er wordt hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verwerende partij ziet niet welke uitstaan de afdoende financiële mogelijkheden van verzoeker en diens partner hebben met de vaststelling dat het visum niet wordt toegekend omdat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Waar verzoekende partij verwijst naar de “vele bijgebrachte chatlogs/videogesprekken”, werpt verwerende partij op dat er nergens in het administratieve dossier sprake is van enige chatlogs en/of videogesprekken. Er is enkel sprake van vier WhatsApp berichten die werden neergelegd, waaromtrent in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd wordt. Verwerende partij heeft aldus het raden naar welke “vele bijgebrachte chatlogs/videogesprekken” verzoekende partij verwijst.

Verzoekende partij toont aldus niet in concreto aan dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoekende partij maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Er moet echter worden benadrukt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, Frankrijk/Commissie, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, Duitsland/Commissie, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, Storck, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 40).

Aangezien uit het administratieve dossier blijkt dat zowel verzoekende partij (op de Ambassade in Tel-Aviv) en zijn vermeende echtgenote (in België) gehoord werden voordat de bestreden beslissing werd genomen, maakt verzoekende partij ook geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, toont verzoekende partij het bestaan van een beschermen waardig privéleven en een gezins-of familieleven op geen enkele wijze aan, zodat hij niet aantoonbaar dat de

verwerende partij op dat vlak niet deugdelijk zou hebben geoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit noopt ook tot de vaststelling dat verzoeker geen concreet element aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij andere specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die het afleveren van de aangevochten beslissing hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan hij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht.

Verzoekende partij maakt aldus geen schending van de niet nader omschreven beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met mevrouw T.A.M.

In de bestreden beslissing heeft verweerder aangegeven van oordeel te zijn dat het ingeroepen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw T.A.M. niet is gericht op het tot stand brengen van een levensgemeenschap. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met het kind dat verzoeker en mevrouw T.A.M. stellen samen te hebben en dat actueel bij een tante in Ethiopië verblijft. Niettegenstaande dit ingeroepen gegeven oordeelde verweerder dat er voldoende argumenten zijn om te besluiten dat het ingeroepen huwelijk strijdig is met de openbare orde en om de erkenning ervan in België te weigeren. Verzoeker toont niet aan dat hij enig initiatief nam om een beroep in te stellen bij het bevoegde rechtscollege tegen de weigering van verweerder om het huwelijk waarnaar hij verwijst te erkennen, laat staan dat reeds zou zijn vastgesteld dat verweerder onterecht oordeelde dat het huwelijk waarnaar wordt verwezen in België niet rechtsgeldig is. Derhalve kan niet zonder meer worden aangenomen dat de relatie waarnaar verzoeker verwijst onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Er blijkt ook niet dat verweerder enig relevant gegeven in dit verband waarvan hij kennis had of diende te hebben ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. In deze omstandigheden waarin verweerder het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven niet aanvaardt, blijkt ook niet dat hij een verdere belangenafweging diende door te voeren of hieromtrent diende te motiveren. Er kan in deze situatie niet worden besloten dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen. Er wordt nog opgemerkt dat de bestreden beslissing verzoekers verblijfssituatie niet wijzigt en dus niet kan worden besloten dat deze een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Er dient tevens op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In zoverre hij voorhoudt dat de bestreden beslissing in strijd is met zijn recht op eerbiediging van het privéleven, merkt de Raad nog op dat verzoeker, van wie niet blijkt dat hij reeds in België verbleef, geen concrete gegevens naar voor brengt die kunnen wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven dat is verbonden met België, en dat los staat van het ingeroepen gezinsleven waarop reeds werd ingegaan. Ook hier blijkt dus niet dat verweerder diende over te gaan tot een belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in de voorliggende omstandigheden niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel is gestoeld op *“algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege de verwerende partij”* kan hij niet worden gevolgd. Verweerder heeft de bestreden beslissing pas genomen na, wat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte betreft, eerst het onderzoek van het parket – in het kader waarvan zowel verzoeker als mevrouw T.A.M. werden gehoord – te hebben afgewacht. Hierbij hadden verzoeker en mevrouw T.A.M. andermaal de mogelijkheid om dienstige gegevens en stukken met betrekking tot de ingeroepen huwelijksrelatie voor te leggen. Mevrouw T.A.M. heeft in dit verband daadwerkelijk ook bijkomende bewijselementen voorgelegd om de waarachtigheid van het huwelijk met verzoeker aan te tonen. Bij het nemen van de bestreden beslissing werden de afgelegde verklaringen en voorgelegde bewijselementen in rekening gebracht. In de motivering van de bestreden beslissing wordt concreet ingegaan op de individuele situatie van verzoeker en mevrouw T.A.M. In zoverre verzoeker bij zijn inleidende verzoekschrift alsnog facebookberichten voegt, moet verder worden vastgesteld dat hij en mevrouw T.A.M. nalieten deze voor te leggen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan als annulatierechter geen rekening houden met stukken die de betrokkenen nalieten voor te leggen bij het bestuur, terwijl zij hiertoe de mogelijkheid hadden en zich bewust dienden te zijn van het belang van de voorlegging van deze stukken. De Raad kan ten overvloede niet met voldoende zekerheid vaststellen dat de verschillende voorgelegde facebookberichten gaan over contacten tussen verzoeker en mevrouw T.A.M. Verzoeker houdt nog voor dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn *“werk-gezinsituatie”* en met de afdoende financiële mogelijkheden van hemzelf en mevrouw T.A.M. Hij verduidelijkt echter niet welk concreet aspect van zijn voorgehouden gezinssituatie dan onterecht niet in rekening is gebracht. Ook geeft hij geen enkele verdere duiding over zijn werk- dan wel financiële situatie of deze van mevrouw T.A.M., laat staan dat hij dan duidt in welke mate deze dan nog relevant waren voor het nemen van de bestreden beslissing. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker geen onzorgvuldigheid in de beoordeling aan.

Voor het overige geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de argumenten die verweerder heeft aangewend om te concluderen dat zijn huwelijk met mevrouw T.A.M. dient te worden beschouwd als een schijnhuwelijk. Hij is het niet eens met de conclusies die verweerder heeft getrokken uit de bewijselementen die voorlagen. In dit verband dient de Raad te duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en verzoeker de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoeker dat er schijnbaar toe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de burgerlijke rechter bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het is voorts niet kennelijk onredelijk om indien een huwelijk niet wordt erkend in België te oordelen dat aan dit huwelijk geen recht op verblijf kan worden ontleend.

De grief die is gesteund op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel is, in de mate dat deze ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.5. In zoverre verzoeker nog wijst op een miskenning van de hoorplicht wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag in de mogelijkheid was om alle volgens hem dienstige gegevens en stukken voor te leggen. Verweerder heeft het nemen van de bestreden beslissing verder uitgesteld totdat verzoeker en mevrouw T.A.M. konden worden gehoord omtrent hun ingeroepen huwelijksrelatie en totdat een advies voorlag van het parket met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het huwelijk. Bij dit gehoor hadden verzoeker en mevrouw T.A.M. andermaal de mogelijkheid om dienstige gegevens en stukken met betrekking tot de ingeroepen huwelijksrelatie voor te leggen. Mevrouw T.A.M. heeft in dit verband ook daadwerkelijk nog bewijselementen voorgelegd om de waarachtigheid van het huwelijk met verzoeker aan te tonen. Bij het nemen van de bestreden beslissing werden de afgelegde verklaringen en voorgelegde bewijselementen in rekening gebracht. In deze omstandigheden blijkt geen miskenning van de hoorplicht.

2.2.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS